

Arrest

**nr. 58 542 van 24 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 14 september 2010, verklaart er zich op 15 september 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 8 december 2010, verstuurd op 8 december 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kandahar geboren te zijn. U bent een hindoe. Toen u zes jaar oud was, is uw familie naar Kaboel verhuisd. U liep er twee jaar school en bent in 1998 getrouwd. Jullie hebben twee kinderen die eveneens in België zijn. In Kaboel woonden jullie in Karte Parwan, nabij de tempel. Uw man had een textielwinkel in Kaboel. Acht maanden voor jullie vertrek werd uw man ook actief in de vastgoedsector. Alles ging goed tot hij het huis van een moslim, X

genaamd, diende te verkopen. De verkoop mislukte en Mahmud reageerde woedend. Hij eiste dat uw man een bedrag van 100.000 dollar, het bedrag dat hij door de mislukte verkoop was mislopen, zou terugbetalen. Mahmud kwam geregeld het geld opeisen. Daarbij kwam het meermaals tot fysiek geweld waarvan ook uw zoon, uw man en uzelf het slachtoffer werden. Op een dag heeft Mahmud u ontvoerd. Gedurende enkele dagen werd u door deze man vastgehouden, mishandeld en misbruikt. Uiteindelijk bent u kunnen ontsnappen. Kort na uw thuiskomst bent u met uw gezin naar de tempel van Karte Parwan gevlucht. Op 20/06/1389 (komt overeen met 11/09/2010) verlieten jullie Afghanistan in de richting van Pakistan. In Lahore namen jullie een vliegtuig. Het vervolg van uw reisweg is u geheel onduidelijk. Op 15/09/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar Mahmud het op het leven van uw gezin heeft gemunt. Bovendien worden hindoes er voortdurend bespot en vernederd door de moslimbevolking. Voorts acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- aan verzoeksters beweerde verblijf in Afghanistan kan geen geloof worden gehecht;
- verzoekster spreekt Punjabi en Urdu en is zelfs de Engelse taal enigszins machtig, maar beheerst geen van de officiële talen van Afghanistan;
- verzoekster en haar man hebben een zeer gebrekkige kennis van de levensomstandigheden van hindoes en sikhs in Kaboel;
- verzoekster en haar man legden tegenstrijdige verklaringen af over de eerste Baisakhiviering na de val van de taliban;
- verzoekster en haar man zijn zo goed als niet op de hoogte van wat er leeft binnen de kleine hindoe- en sikhgemeenschap in Kaboel;
- verzoekster en haar man hebben een bijzonder summiere politieke kennis van Kaboel en van Afghanistan;
- verzoekster kan niet zeggen wie juist aan de macht was toen zij school liep en toen zij huwde;
- verzoekster en haar man legden onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen af over de huurprijs van hun woning in Kaboel;
- verzoekster en haar man legden bijzonder ongeloofwaardige verklaringen af over hun reis naar België;
- verzoeksters taskara kan het ongeloofwaardige karakter van haar verblijf in Afghanistan niet weerleggen aangezien de taskara van 1988 dateert;
- het feit dat verzoekster geen reëel zicht biedt op haar herkomst, haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van haar werkelijke nood aan bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vraagt om haar als vluchteling te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen rechtsbeginsel *patere legem quam fecisti*.

Verzoekster stelt vooreerst dat de commissaris-generaal de toelichting bij haar asielaanvraag, die zij op 5 november 2010 via haar raadsman aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt, niet onderzocht en beantwoord heeft. Verzoekster herhaalt vervolgens haar asielmotieven en voert aan dat deze aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag of subsidiaire bescherming te krijgen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de commissaris-generaal de kern van haar asielrelaas niet betwist en aldus vaststaat dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Volgens verzoekster is het niet ernstig dat de commissaris-generaal alleen op basis van haar onwetendheid tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besluit. Verzoekster stelt dat zij haar vluchtweg tijdens haar

gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gedetailleerd heeft weergegeven en dat haar asielrelaas niet ongeloofwaardig wordt omdat zij de naam van de luchtvaartmaatschappij niet kon onthouden. De commissaris-generaal kan haar ook niet verwijten eerder Punjabi en Urdu te kennen dan Pasjtoe of Dari en daaruit besluiten dat zij niet in Kaboel verbleef, aangezien zij als vrouw in het streng islamitische Afghanistan bijna uitsluitend binnenshuis leefde waardoor zij het Dari maar matig kon leren. Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal de voorwaarden van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet schendt. Zij voert verder aan dat de commissaris-generaal niet op de documentatie in het administratief dossier kan steunen omdat verzoekster in deze documentatie niet wordt vermeld. Volgens verzoekster schendt de commissaris-generaal hier zijn eigen beleidsregel die zegt dat verzoekster enkel stukken mag aanbrengen waarin zij persoonlijk wordt vermeld. Verzoekster vervolgt dat de bestreden beslissing niet aan de materiële motiveringsplicht voldoet door louter de bestreden beslissing van haar man te citeren. Tot slot stelt verzoekster dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel *patere legem quam fecisti* schendt omdat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het binnenlands gewapend conflict.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet verduidelijkt waarom zij artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden acht. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar moet bovendien nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Dit onderdeel van verzoeksters middel is dan ook onontvankelijk.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat het Commissariaat-generaal een beleidsregel hanteert die zegt dat verzoekster enkel stukken mag aanbrengen waarin zij persoonlijk wordt vermeld, zodat de Raad niet over de mogelijke schending ervan kan oordelen.

De Raad stelt ook vast dat zich in het administratief dossier geen toelichting bevindt die op 5 november 2010 aan de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn overgemaakt. Verzoekster verduidelijkt ook niet om wat voor een toelichting het zou gaan. De Raad vindt in het administratief dossier wel een brief terug die van 4 december 2010 dateert en die vergezeld is van een geneeskundig getuigschrift waarin bij verzoekster een aantal breuken worden vastgesteld. Verzoekster verduidelijkt echter niet waarom dit geneeskundig getuigschrift dienstig is voor haar asielaanvraag. De Raad wijst er bovendien op dat een geneeskundig getuigschrift geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin iemand zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen over de lichamelijke of geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

De Raad wijst er verder op dat de materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die uit de beslissing zelf of uit het administratief dossier blijken. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de redenen kent die aan de basis van de genomen beslissing liggen, zodat het feit dat de bestreden beslissing de beslissing van haar man citeert geen schending van de materiële motiveringsplicht uitmaakt.

De Raad is voorts van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat aan verzoeksters beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal heeft onder meer vastgesteld dat verzoekster een zeer gebrekkige kennis heeft van de levensomstandigheden van hindoes en sikhs in Kaboel, dat verzoekster zo goed als niet op de hoogte is van wat er leeft binnen de kleine hindoe- en sikhgemeenschap in Kaboel, dat verzoekster een bijzonder summiere politieke kennis van Kaboel en van Afghanistan heeft, dat verzoekster niet kan zeggen wie juist aan de macht was toen zij school liep en toen zij huwde en dat verzoekster onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de huurprijs van hun woning in Kaboel. Bovendien legden verzoekster en haar man tegenstrijdige verklaringen af over de eerste Baisakhiviering na de val van de taliban. De Raad stelt vast dat verzoekster deze vaststellingen in het verzoekschrift niet betwist. De Raad sluit zich aan bij deze vaststellingen en bij de gevolgtrekking dat aan verzoeksters beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Aangezien het asielrelaas zich in Afghanistan afspeelt, ondermijnt het feit dat aan verzoeksters verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht de geloofwaardigheid van het ganse asielrelaas. Het feit dat aan dit verblijf geen geloof kan worden gehecht, raakt dus de kern van verzoeksters asielrelaas. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat verzoeksters verklaringen

niet samenhangend en aannemelijk bevonden zijn en verzoekster niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. De taskara doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk aangezien deze dateert van 1988 en verzoekster haar verblijfssituatie noch haar staatsburgerschap na die datum aantoonde.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Om dezelfde reden bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Tot slot stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift beweert, wel degelijk rekening heeft gehouden met het binnenlands gewapend conflict. De commissaris-generaal heeft immers uitvoerig uiteengezet waarom hij niet in staat is om verzoeksters nood aan bescherming te beoordelen. De Raad sluit zich hierbij aan en benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij/zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij/zij enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende haar voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over haar feitelijke herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoekster hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER